

7. kapitola

Nekonečné krásy horského lesa

Po příhodě se zlodějem se Luněnka od Cibetky a Flíčka nehnula už ani na krok. Častěji než kdy předtím se společně vydávali hluboko do lesa a navíc si často sami ve třech hráli, hlavně na podzim, když začala lovecká sezóna. Kdykoli se jim zachtělo, vypravili se ven a vraceli se, až když se unavili.

Vždy, když se vrátili z takové výpravy, Luněnka dlouze tatínkovi vyprávěla o tom, co všechno objevili a na co zajímavého v lese narazili.

🍄 Tati, dnes jsme
byli navštívit mladé
zajíčky a táta zajíc
nás srdečně vítá!

Když šli do lesa sbírat mišpule, ostružiny, brusinky nebo houby, Cibetka upozorňovala Luněнку na to, které houby jsou jedlé a kterých se není radno dotýkat. Protože se během her dosyta najedli lesních plodů, nemuseli si s sebou nikdy nosit svačinu.

Tolik roztomilých
kloboučků! Natrhám
je a udělám z nich
salát.

Řísk! Řísk! Řísk!

Jednou
objevila
Luněnka trs
puntíkatých
hub.

Cibetka na
Luněnku rychle
bez dlouhého
rozmýšlení skočila,
až ji prudce srazila
k zemi.

Proč do mě
vrážíš? Cibetko!
Že se rozzlobím!

Luněnka byla nejprve trochu rozzlobená, ale když se posadila a uviděla, jak na ni Cibetka něžně a rozhodně hledí, okamžitě jí došlo, v jakém nebezpečí se před chvílí ocitla.

An illustration of a young girl with black hair in two pigtails, wearing a blue dress, looking at a small brown squirrel with a white face. They are in a forest with large, colorful mushrooms. A speech bubble from the squirrel contains text.

🍄 Ty krásné houby se určitě nesmí trhat, vid' Cibetko. Tak já je tedy nechám na pokoji!

Když se Luněnka vrátila domů, vše tatínkovi pověděla.

Ty houby vypadaly jako malé červené kloboučky se žlutými tečkami. Hezčí houby jsem nikdy předtím neviděla!

Cože! Luněnko, ty houby jsou prudce jedovaté, nesmíš se jich ani dotknout! Ještě že tě Cibetka varovala!

Jdeme se
podívat, jak
jelení maminka
kojí koloušky!

Od té doby měla Luněnka v Cibetku ještě větší důvěru a Moudrý lovec je ještě s větším klidem pouštěl na výpravy do horského lesa. Věřil, že Cibetka udrží Luněnku a Flíčka daleko od nebezpečí a zároveň jim ukáže bohatství lesní přírody.

 A pamatuj, ne
abyste je rušili!

A jak tak
Luněnka trávila
dny po boku dvou
tiše se pohybujících
zvířátek, aniž by si
to uvědomila, začala
je napodobovat.
Pohybovala se teď
lehčeji a tišeji než
vánek v korunách
stromů!

Ptáčci práve
pořádajú lesný
koncert!

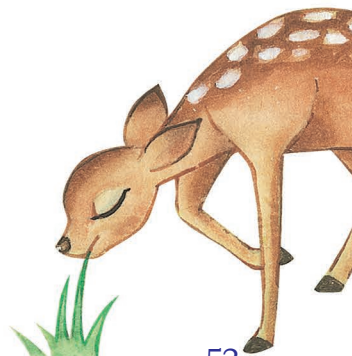

Chi, chi! To lechtá!
Cibetko, podívej! Malý
koloušek si také přišel
ode mě vzít ovoce!

Postupně si i bojácnější zvířátka v lese zvykla na Luněččinu přítomnost a poznala, že má dobré srdce. A tak když si přišla Luněnka do lesa hrát, zvířátka se jí už tolik nebála a neschovávala se jako dříve. Pokračovala dále nerušeně ve svém každodenním životě. Někdy se dokonce zvířátka přišla zvědavě podívat zblízka na to, co Luněnka právě dělá!

Jednou, když
se unavili, a v leže
na napadaném listí
pozorovali oblohu
a neustále se měnící
bílé mraky, uslyšeli
náhle líbezný ptačí
zpěv.

Na nebi v zámku z bílých
mraků žije bílý slon, modrý
medvídek a malá ovečka.
Podívejte, tamten mrak se směje!
Co to? To je ale krásný zpěv...

Haló! Jak se máš? Ty máš ale krásný hlas!

Luněnka se
po tom hlase ohľadla
a spatřila modřenku,
která seděla na
sousední skále
a vesele švitořila.

Navečer o tom Luněnka nadšeně tatínkovi vyprávěla a radost z tohoto setkání ji neopouštěla ještě hezkých pár dní poté.

 Zase máš
dalšího nového
kamaráda!

 Tati! Jeden
krásný ptáček
seděl jen kousíček
ode mě a zpíval mi
pro radost!

Luněnka se ještě více utvrdila v tom, že trpělivé čekání a tiché pozorování je nejlepší způsob, jak se přiblížit zvířátkům a vycházet s nimi. A tak vždy, když už se unavila chůzí nebo když chtěla přilákat zvířátka, aby se k ní přiblížila, sedávala pod stromy nebo si lehla na břehu bystřiny a trpělivě čekala.

V trávě v lese a mezi opadaným
listím bylo vždy spousta nepříjemného
hmyzu, ale Luněnce nikdy neubližovali,
protože Cibetka je vždy včas zahнала.

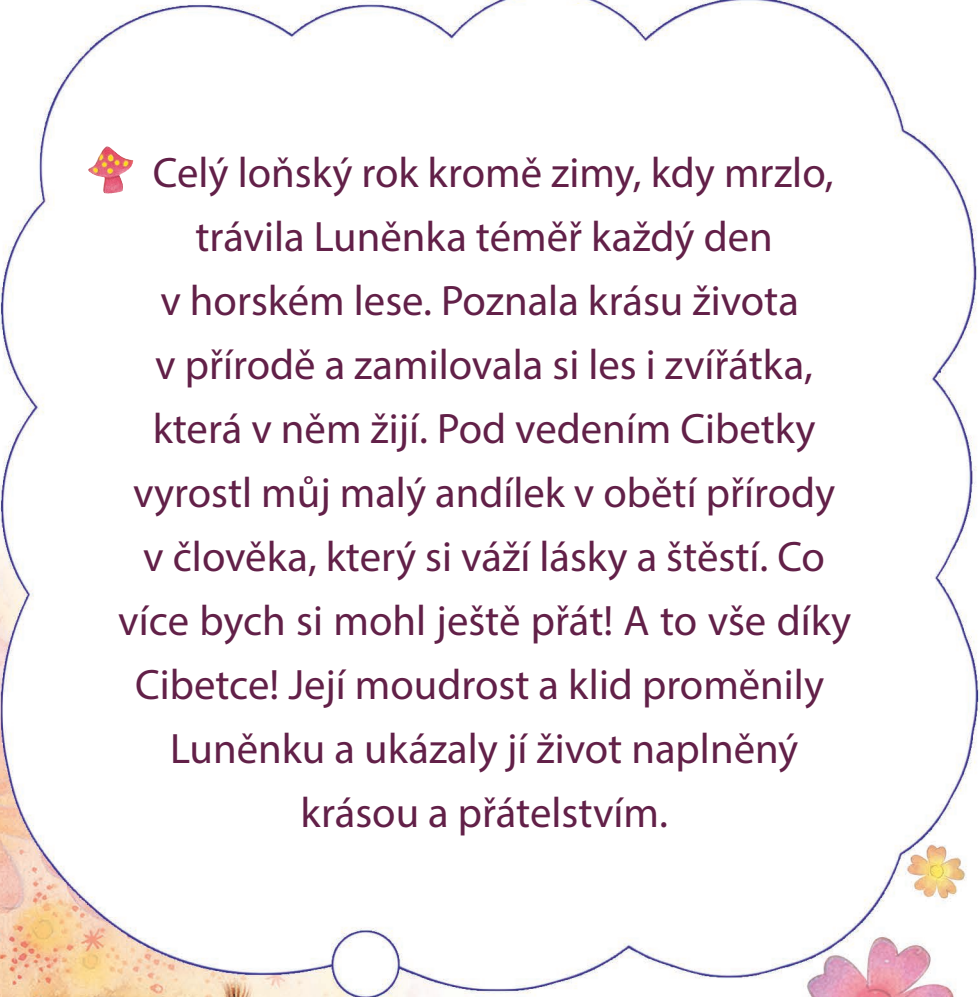

Ochraňovala Luněнку, aby se mohla v klidu oddávat krásám a zázrakům přírody.

Písk! Broučci a housenky, utíkejte někam jinam, nerušte moji Luněнку!

🍄 Celý loňský rok kromě zimy, kdy mrzlo, trávila Luněnka téměř každý den v horském lese. Poznala krásu života v přírodě a zamilovala si les i zvířátka, která v něm žijí. Pod vedením Cibetky vyrostl můj malý andílek v obětí přírody v člověka, který si váží lásky a štěstí. Co více bych si mohl ještě přát! A to vše díky Cibetce! Její moudrost a klid proměnily Luněнку a ukázaly jí život naplněný krásou a přátelstvím.

A jak tak Moudrý lovec přemýšlel o všem, co se za ten uplynulý rok událo, zmocnila se ho nesmírná radost a znovu si uvědomil, jaké štěstí je potkalo, když se Cibetka kdysi rozhodla vrátit se s ním do chaloupky v údolí. Jak tak přemýšlel a přemýšlel, vykročil nevědomky za ozvěnou smíchu, která se ozývala z hlubin lesa.

